

владе. Интерпелација може да буде уперена како против конкретних поступака или догађаја за које влада сноси одговорност, тако и против владине унутрашње и спољне политике уопште. За разлику од посланичког питања где се не гласа, она се завршава гласањем. У ствари најчешће се прво гласа о тзв. простом прелазу на дневни ред који не садржи никакве квалификације о раду владе па тек ако парламент не изгласа предлог за прелаз на дневни ред, гласа се поводом интерпелације. А ту се у ствари гласа о ставу који је предложен у интерпелацији и који је или позитиван или негативан по владу, или је похваљује или осуђује. Уколико влада поводом покренуте интерпелације добија подршку парламентарне већине, онда се претрес поводом ње завршава закључком којим се одобрава рад владе, што само ојачава њену политичку позицију према парламенту. Ако пак влада такву парламентарну подршку или већину не добије, онда се претрес поводом њеног рада или политике завршава негативним закључком или ставом због кога влада треба да „размисли“ да ли има смисла да остане (или се повуче) са власти јер веома брзо може да очекује покретање поступка за изгласавање неповерења. Но и сама влада разматра поднету интерпелацију и заузима став о њој – предлаже закључке у вези свог рада и нормално је очекивати да она брани себе и похвално се изјашњава о свом раду. То она чини онда када цени да иза себе има сигурну парламентарну већину и подршку, па то повезује и са питањем свог поверења јер уколико се прихвати њен предлог закључака, она тријумфује у парламенту, а ако он не добије подршку парламентарне већине, влада губи поверење парламента. У сваком случају, интерпелација је мач са две оштрице и мора се добро проценити да ли ће поводом ње влада добити или не подршку парламентарне већине и да ли ће јој се тиме наудити или не. Баш због ризика који изазива по владу и њен опстанак (стабилност) француски Устав од 1958. год. није предвидео интерпелацију, што није случај са другим парламентарним државама па и нашом. У Републици Србији првобитни пословник Народне скупштине (све до измена од 2001. год.) није предвиђао ово парламентарно средство у рукама посланика да би од измена учињених 2001. год. ова институција ушла у наш парламентарни живот мада још није нашла ону примену нити је онако заживела како се очекивало. То је и навело Слободана Вучетића (нашег угледног правног стручњака) да тврди да код нас још нема стабилног парламентарног режима, између осталог и због тога што су и интерпелација па и посланичко питање закржљали и маргинализовани јер немају јасан уставни статус у правном и уставном систему Србије. Иначе, према важећем Пословнику у Републици Србији најмање 50 народних посланика може да поднесе